

SZEMBESÜLÉS A LYME-KÓRRAL

Guti Tünde

Szembesülés a Lyme-kórral

Napsütéses, kora nyári napra ébredtünk. Igazi kiránduló idő!
Erre jó a szombat, nosza, menjünk valamerre!

Rövid tanakodás után eldöntöttük, hogy Gödöllő az úti cél,
bejárjuk a csodálatos, arborétumszerű birtokot és megnézzük
Sissy gyönyörű kastélyát. Jókedvűen indultunk, nem volt túl
meleg. Focilabdát is vittünk, jól jön az egy sportos családban!

Néhány órát töltöttünk ezen a mesébe illő helyen, majd egy
röpke focizás után gazdag élményekkel indultunk haza.

Itthon ment minden tovább a megszokott kerékvágásban.
Egészen addig, amíg észre nem vettem, hogy erősen viszket a
csípőm. Nem nagyon törődtem vele, de amikor már fájt is, az
arra ösztönzött, hogy meg kellene nézni, mi van ott! Mivel nem
láttam hátra, Béla és egy tükör segítségével megállapítottam,
hogy egy féltényérnyi piros folt látszik. Este volt már, ezért
megbeszéltük, hogy másnap megmutatom az orvosnak. Igen ám,
de akkorra duplájára terebélyesedett a folt, s ijesztően változott
a színében a sötétebb és a világosabb árnyalat. Ráadásul a házi
orvosunk késő délután rendelt, így továbbra is az izgatottság és
a fájdalmak közt telt az idő.

Nem tudom, miért, de a rendelés vége felé került rám a sor.
A doktornőnk ránézett a csípőmre és elkomorodott arccal mondta:
LYME -KÓR! Egyértelműen látszik a férfitenyér nagyságú,
kokárda sávozású piros folt. Kellően megijesztett, sürgősséggel
küldött azért a gyógyszerért, ami akkor nyújt védelmet, ha a
kullancscsípés után 11 napon belül kezdik adagolni. Lázasan
próbáltam visszaemlékezni, s egyértelművé vált, hogy Gödöllőn
találkoztam a fertőzött kullanccsal. Érdekes, hogy a kirándulás
után pont 11 nappal kerültem orvoshoz;

Mivel régebben olvastam Makra Ágnes: Kullancscsípéstől a
maláriáig c. könyvét, eléggé megrémültem a tényről! Rohantunk
férjemmel az ügyeletes gyógyszertárba, ahol a patikus átnyújtva
a gyógyszert figyelmeztetett, hogy haladéktalanul kezdjem el
szedni!

Úgy éreztem, mintha nem is velem történne mindez. Tisztában

voltam a lehetséges következményekkel: agyhártyagyulladás és fokozatos bénulásos állapot. Este került az álmom. Nem nagyon mertünk egymáshoz szólni, Bélával együtt próbáltuk az Úr elé borítani kétségbeesett gondolatainkat. Szinte bénító volt a jövőm felőli aggodás!

Másnap felhívtam édesanyámat, testvéreimet és a gyűlis ima riadólánccot. Jó volt tudni, hogy sokan imádkoznak értem! Csak az Úrban bízhattam, annak ellenére, hogy szedtem az orvosságot, mivel annyira a határon volt a kezelés kezdete. A félelem árnyékolta be mindennapjaimat, mi lesz a családommal, férjemmel, négy gyermekünkkel. Közben ijesztő jelenségeket tapasztaltam. Mintha az ujjaimból kiment volna az erő. Egyszerűen kiestek a kezemből a tárgyak. Legyen az bármi, amit megfogtam, észrevétlenül elejtettem. Nagyon megijedtem, hogy elkezdődött az idegrendszeri leépülés! Úgy éreztem, hogy versenyt futok az idővel, hiszen a 11. napon kezdtem el szedni a folyamat visszafordítását szolgáló medicinát. TUDTAM, HOGY CSAK AZ ÚR SEGÍTHET RAJTAM, a tableta az csak „gyógyászati segédeszköz”. A rettenetes betegség bennem van és csak Isten veheti ki belőlem! Könyörögtem, fohászkoztam, és ezt tették nagyon drága testvéreim is.

Feszítő szorongásban teltek a hetek. A bizonytalanság bénító súlyként akart összemorzsolni. Csak a hit és a remény tartotta bennem a lelket: az az Úr, akiben hiszek, olyan Isten, aki mindenható hatalmánál fogva bármit megtehet! Az Ő kezében tudtam az életem.

Hosszú, nyomasztó időszak telt el, amikor felfedeztem, hogy nincs fájdalom, nincs körkörös, piros folt, nincsenek potyogó konyhaeszközök. Vajon meggyógyultam? Próbáltam ráállni és elhinni, hogy mennyei Atyám cselekedett. Ha ismerősök kérdeztek hogylétem felől, azt válaszoltam, már jól vagyok! Dicsőség az Úrnak!

Az idő múlásával egyre biztosabb voltam benne, hogy TUDOM, KINEK HITTEM! Isten az Úr, aki a hajszálon múló életetek is meg tudja menteni! Ő az én gyógyítóm, Ő az én megtartóm és szabadítóm!

Körülbelül 8 év távlatában is ezt vallom: az Úr az Isten!

Jézus Krisztus él, aki az út az Atyához. Csak benne lehet
reménységünk!

Guti Tünde

2009. július

Forrás: www.keresztenydalok.hu